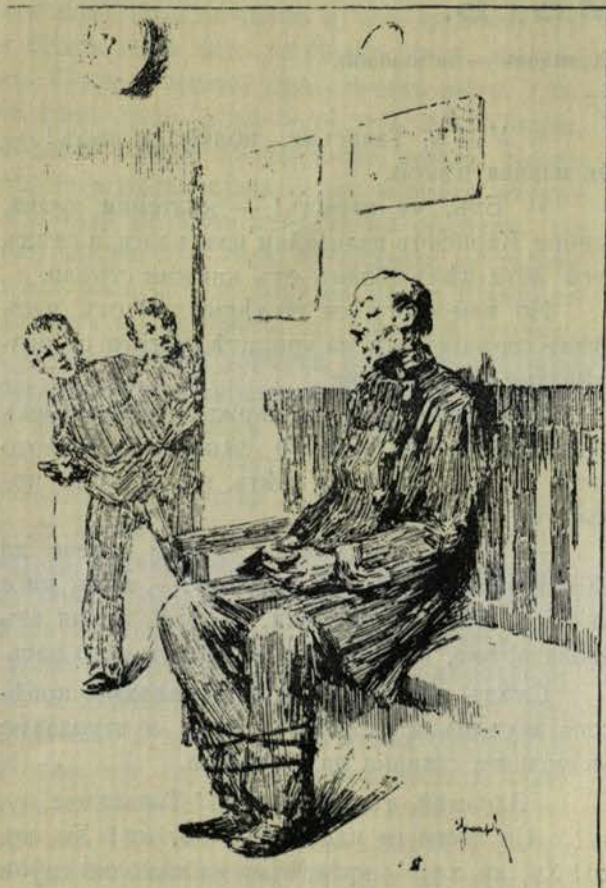

Старецътъ се стрѣсна, скочи веднага, и, като замахна съ ржицъ въ въздуха, повали се на пода.

Тази хитрина не ни мина туко-тъй. Карнеичъ се оплака на директора, и този пжтъ примѣрно ни наказаха, а мене дори затвориха за едно денонощие въ училищния затворъ, поради което се чувствувахъ герой, пострадалъ отъ Карнеича.

Наказанието ни ужъ посмири, но не за дълго. Наскоро ние прѣдприехме задружно нападение противъ Карнеича, като противъ общъ нашъ врагъ. Съ общи сили наловихме въ нашата голѣма градина двадесетъ врабци. Вързахме всичкитѣ плѣнници съ дълга връвъ за краката, на връвта окачихме хартия, парцали, лико, малки тенекиени звънчета, и скрихме всичко това въ чекмеджето на неговия долапъ.

Можете да си прѣдставите уплахата на Карнеича, когато изтегли чекмеджето, и всички врабци изхвъркнаха изъ него, а слѣдъ това се

разхвъркаха изъ стаята!.. Той се хвърли да ги лови, но врабцитѣ не му се вдаваха.

А ние се наслаждавахме изъ задъ жгѣла отъ тази бъркотия и едва ли не изпопадахме отъ смѣхъ.

Изведнѣжъ врабцитѣ се хвърлиха на масата, бутнаха лампата, и тя съ звѣнъ и трѣсъкъ падна на пода. Ние въ мигъ всички се разбѣгахме. Цѣли два дена слѣдъ това ходѣхме като мокри, съ тежка мжка на сърцето, очаквайки всѣка минута, че ей сега ще ни повикатъ при директора за наказание. Но не ни побутнаха. Този пжтъ Карнеичъ не се оплака.

Прѣзъ пролѣтѣта Карнеичъ си ушй кителъ и панталони отъ корабно платно и съ не-обикновена гордостъ се разхождаше въ този костюмъ изъ цѣлия пансионъ. На менъ най-напрѣдъ, нѣма защо да крия, ми хрумна мисълта да се възползуваме отъ този случай за нови лудории.

Вмѣкнахъ се тихичко азъ въ шинелната стая, кждѣто Карнеичъ, уморенъ, седѣше и дълбоко спѣше въ новия си кителъ, нарисувахъ съ мастило на гърдитѣ му едно мишче и слънце съ очи и носъ и написахъ: „Такованкана — Карнеичъ“

Сжщата вечеръ, когато прѣговаряхме уроцитѣ си, влѣзе въ класъ директорътъ. Никога не бѣхме го виждали тъй развълнуванъ и разсърденъ.

— Господа, това, което сте направили съ нашия пазачъ, е просто възмутително! — съ разтреперанъ гласъ рѣзко произнесе той, като се обърна къмъ насъ. — И ще бжде подло отъ ваша страна, ако не ми кажете, кой отъ васъ е подбудителътъ на тази история. Не за да го накажа искамъ да зная кой е той, а за да му дамъ да разбере, колко злобенъ е той, и колко тежко ще му бжде, по тази причина, да живѣе на свѣта!..

Той каза това съ такъвъ гласъ, че веднага ме завладѣ. Блѣденъ, разтреперанъ, безъ да мисля каквото и да е, излѣзохъ напрѣдъ и едвамъ движехъ краката си, като се опирахъ ъ чиноветѣ...

— Ти ли направи това, Кричалинъ? — тихо попита директорътъ и ме погледна право въ очитѣ.